

Sygnatura akt I C 830/17

WYROK i WYROK ZAOCZNY

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Konin, dnia 02-10-2017 r.

Sąd Rejonowy w Koninie I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Magdalena Bartłomiejczak

Protokolant: st.sekr.sąd. Teresa Konieczka

po rozpoznaniu w dniu 20-09-2017 r. w Koninie

na rozprawie

sprawy z powództwa T. S.

przeciwko M. Ż., (...) Bank (...) SA we W.

o ustalenie

1. oddała powództwo w stosunku do pozwanego M. Ż.,
2. oddała powództwo w stosunku do pozwanego (...) Bank (...) S.A. we W.
3. zasądza od powódki na rzecz pozwanego (...) Bank (...) S.A. we W. kwotę 917 zł (dziewięćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu,
4. przyznaje adw. M. K. ze Skarbu Państwa Sądowi Rejonowemu w Koninie kwotę 1.107 zł (jeden tysiąc sto siedem złotych) tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną powódce z urzędu,
5. nakazuje pobrać od powódki na rzecz Skarbu Państwa kwotę 205 zł (dwieście pięć złotych) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych,
6. w stosunku do pozwanego M. Ż. orzeka wyrokiem zaocznym.

SSR Magdalena Bartłomiejczak

Sygnatura akt I C 830/17

UZASADNIENIE

Powódka T. S. reprezentowana przez pełnomocnika z urzędu wyznaczonego postanowieniem z dnia 1 grudnia 2016 r. (k. 39) wniosła o zasądzenie na jej rzecz od Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w W.M. Ż. oraz (...) Bank (...) S.A. we W. kwoty 4.086 zł wraz ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty. Pełnomocnik powódki wnosił ponadto o przyznanie wynagrodzenia za pełnienie obowiązków pełnomocnika z urzędu.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, że na skutek zajęcia Komornik ściągnął z konta powódki kwotę 3.000, 25 zł tytułem spłaty należności głównej, kwotę 1.015, 04 zł tytułem odsetek na dzień 08.07.2015 r. oraz kwotę 71, 92 zł tytułem kosztów postępowania. Podała, że próbowała wyjaśnić zaistniałą sytuację i domagała się zwrotu wyegzekwowanej przez Komornika kwoty jako nienależnej. Podniosła, że w dniu 03 stycznia 2013 r. wraz z mężem dokonała wpłaty kwoty 10.969, 87 zł tytułem spłaty należności w kwocie 2.935, 51 zł wynikającej z umowy pożyczki nr (...) zaciągniętej

przez powódkę w dniu 28 czerwca 2012 r. oraz należności w kwocie 11.550 zł. wynikającej z umowy pożyczki gotówkowej nr (...) zaciągniętej przez męża powódki J. S. w dniu 28 czerwca 2012 r.

Postanowieniem z dnia 19 kwietnia 2017 r. Sąd wezwał do udziału w sprawie w charakterze pozwanego (...) Bank (...) S.A. we W. (art. 194 § 1 k.p.c.)

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) Bank (...) S.A. we W. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na rzecz Banku kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany wskazał, że z treści dokumentów wynika wprost i jednoznacznie, że wpłata w kwocie 10.969, 87 zł dokonana w dniu 03 stycznia 2013 r. została w całości zaliczona na poczet spłaty pożyczki zaciągniętej w banku przez męża powódki J. S.. Podniósł, że powódka pozostawała w mylnym niczym nie popartym przekonaniu, że wpłata z dnia 03 stycznia 2013 r. rozliczyła także i jej zobowiązania względem banku. Pozwany podniósł także, że brak terminowej spłaty jej zobowiązania spowodował powstanie zadłużenia i konieczność odzyskania przez bank należnych środków w drodze postępowania egzekucyjnego.

Pozwany M. Ż. nie zajął stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

W dniu 28 czerwca 2012 r. pomiędzy powódką a (...) Bank (...) S.A. została zawarta umowa pożyczki gotówkowej nr (...). Zgodnie z zapisem umowy jej przedmiotem było udzielenie pożyczki na kwotę 2.935, 51 zł. Termin spłaty przypadł na dzień 06 lipca 2017 r. Od kwoty pożyczki bank pobierał prowizję w wysokości 116, 64 zł. Umowa przewidywała ustanowienie zabezpieczenia w postaci przystąpienia do umowy ubezpieczenia. Koszt ustanowienia zabezpieczenia został ustalony na 85, 93 zł. W umowie postanowiono, że pożyczkobiorca uprawniony jest do wcześniejszej spłaty pożyczki, dokonując wpłaty na odrębny rachunek przeznaczony na wpłaty z tytułu całkowitej lub częściowej spłaty pożyczki, zwany dalej „rachunkiem do częściowej lub całkowitej spłaty” o numerze (...), który bank otwiera dla pożyczkobiorcy na potrzeby obsługi wcześniejszych spłat.

/Dowód : umowa pożyczki gotówkowej nr (...) k. 64-72/

W dniu 28 czerwca 2012 r. pomiędzy mężem powódki J. S. a (...) Bank (...) S.A. we W. została zawarta umowa pożyczki gotówkowej nr (...). Zgodnie z zapisem umowy jej przedmiotem było udzielenie pożyczki na kwotę 11.550 zł na okres od dnia 28 czerwca 2012 r. do dnia 07 lipca 2012 r. Od kwoty pożyczki bank pobierał prowizję w wysokości 385 zł. Umowa przewidywała ustanowienie zabezpieczenia w postaci przystąpienia do umowy ubezpieczenia. Koszt ustanowienia zabezpieczenia został ustalony na 3.465 zł. W umowie postanowiono, że pożyczkobiorca uprawniony jest do wcześniejszej spłaty pożyczki, dokonując wpłaty na odrębny rachunek przeznaczony na wpłaty z tytułu całkowitej lub częściowej spłaty pożyczki, zwany dalej „rachunkiem do częściowej lub całkowitej spłaty” o numerze (...), który bank otwiera dla pożyczkobiorcy na potrzeby obsługi wcześniejszych spłat.

/Dowód : umowa pożyczki gotówkowej nr (...) k. 73 -83/

J. S. wpłacił na rachunek nr (...) w dniu 03 stycznia 2013 r. kwotę 10.969, 87 zł.

/Dowód : potwierdzenie wpłaty gotówkowej k. 63/

(...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny przeciwko dłużniczce T. S., w którym stwierdził że w księgach banku figuruje wymagalne zadłużenie wynikające z umowy pożyczki nr (...) z dnia 28 czerwca 2012 r. Postanowieniem z dnia 09 czerwca 2015 r. Sąd Rejonowy w K. w sprawie sygn. I Co 377/15 nadał klauzulę wykonalności ww. tytułowi egzekucyjnemu do kwoty 8.686, 80 zł i zasądził na rzecz wierzyciela 71, 92 zł kosztów postępowania.

/Dowód : postanowienie z dnia 09 czerwca 2015 r. k. 15/

W toku postępowania sygn. Km (...) Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowy w W.M. Ż. dokonał zajęcia świadczenia emerytalnego powódki. Należność główna wynosiła 3.000, 25 zł, odsetki na dzień 08 lipca 2015 r. 1.015, 04 zł oraz koszty postępowania sądowego 71, 92 zł.

/Dowód : kopia zajęcia k. 16, 62, zestawienie wpłat dokonanych na rachunek techniczny kredytu/ pożyczki nr (...), dokumenty w aktach sprawy Km (...)

Zgodnie z umową J. S. spłacił zaciągniętą pożyczkę, z racji nadpłaty dokonanej z tego tytułu bank dokonał w dniu 25 stycznia 2013 r. zwrotu kwoty 3.017, 98 zł na rzecz J. S. przekazem pocztowym.

/Dowód : zestawienie wpłat dokonanych na rachunek techniczny kredytu/ pożyczki nr (...) k. 109, pismo z dnia 28 kwietnia 2017 r. k.110, zlecenie nadania przekazu oraz potwierdzenie przyjęcia przekazu do realizacji k. 117/

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie wyżej wymienionych dokumentów oraz dokumentów zawartych aktach komorniczych sygn. Km (...) których prawdziwości strony nie kwestionowały.

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka J. S. co do podawanych przez niego okoliczności, iż „nie posiadał kredytu”, „nie podpisywał żadnej umowy z bankiem.”, „nie dostał z banku żadnego zwrotu”, Twierdzenia te pozostawały w całkowitej sprzeczności z dokumentami przedstawionymi przez pozwanego (...) Bank (...) S.A. (m.in. umową kredytu gotówkowego nr (...), pismem z dnia 28 kwietnia 2017 r., zleceniem nadania przekazu kwoty 3.053, 36 zł i potwierdzeniem przyjęcia przekazu do realizacji), z których w sposób niebudzący wątpliwości wynikało, iż J. S. był stroną umowy pożyczki gotówkowej zawartej z pozwanym.

Oceniając zeznania powódki Sąd zwrócił uwagę na odmienność treści i zawartości zeznań co do zeznań świadka J. S., który zeznał jak wyżej wskazano, że nie zawierał z bankiem żadnej umowy i nie dostał od banku żadnego zwrotu pieniędzy. W toku procesu powódka zeznała, że „wspólnie z mężem brali 7.700 zł i 2.333 zł w (...) (...)”. Nadto zeznała, że „mąż nie dostał zwrotu żadnych pieniędzy z (...)”, następnie zasłaniając się niepamięcią nie była w stanie przypomnieć sobie czy odbierała jakieś pieniądze przekazem pocztowym tymczasem w kierowanym do pozwanego (...) Bank (...) S.A. piśmie zawierającym reklamację, przyznała, że J. S. otrzymał zwrot z ubezpieczenia w kwocie 3.017,98 zł. Reasumując twierdzenia powódki są niekonsekwentne i pozostają w sprzeczności z treścią zeznań świadka J. S., które cechuje z kolei, niespójność, chaotyczność i brak konkretów. W swoich zeznaniach świadek całkowicie wyklucza swój udział w procesie udzielania pożyczki. Twierdzenie to jest rażąco sprzeczne z zebrany materiał dowodowy.

Sąd zważył, co następuje :

W niniejszej sprawie powódka nie wykazała zasadności żądania zgłoszonego w przedmiotowej sprawie, co uzasadniało oddalenie powództwa w stosunku do obu pozwanych.

Podkreślić należy, że na gruncie procesu cywilnego strony mają obowiązek wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, co wynika z reguły art. 6 k.c. Konsekwencją norm zawartych w art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. jest nie tylko obowiązek wykazywania wysuwanych twierdzeń dowodami, ale także ponoszenia ryzyka niekorzystnego rozstrzygnięcia dla strony, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń, o ile ciężar dowodu co do tych okoliczności na niej spoczywał.

Wskazać należy, że to na powódce spoczywał obowiązek udowodnienia faktu spłacenia pożyczki z tytułu umowy pożyczki gotówkowej nr (...) zawartej przez powódkę. W niniejszym postępowaniu powódka nie przedłożyła żadnych dowodów, chociażby dowodu wpłaty, z którego wynikałoby, iż spłaciła zobowiązanie wynikające z ww. umowy pożyczki. Żądanie pozwu opierało się przede wszystkim na twierdzeniu, iż w dniu 03.01.2013 r. powódka i jej mąż dokonali wpłaty kwoty 10.969, 87 zł tytułem spłaty należności w kwocie 2.935, 51 zł wynikającej zarówno z umowy pożyczki nr (...) zaciągniętej przez powódkę w dniu 28 czerwca 2012 r. oraz należności w kwocie 11.550 zł. wynikającej z umowy pożyczki gotówkowej nr (...) zaciągniętej przez męża powódki J. S. w dniu 28 czerwca 2012 r.

Wskazać należy, że pozwany (...) Bank (...) S.A. wystawił na podstawie zawartej z powódką umowy pożyczki gotówkowej nr (...), bankowy tytuł egzekucyjny. Na tej podstawie tutejszy Sąd nadał klauzule wykonalności przedmiotowemu tytułowi egzekucyjnemu, a następnie na jego podstawie została wszczęta egzekucja.

Zauważyć trzeba, że choć aktualnie bankowy tytuł egzekucyjny nie jest uważany za dokument urzędowy, któremu nadaje się szczególną moc dowodową, to jednak nie jest on pozbawiony jakiejkolwiek mocy dowodowej. Dopóki strona przeciwna nie przedstawi innych dowodów, podważających twierdzenia zawarte w tych dokumentach, to na ich podstawie i innych przedstawionych w sprawie, wierzyciel może osiągnąć pożądaną przez siebie cel w postępowaniu. BTE czy wyciąg z rejestru funduszy sekurytyzacyjnych są w chwili obecnej uznawane za dokumenty prywatne – a zatem zgodnie z art. 245 kpc stanowią dowód tego, że osoba, która je podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Zgodnie z art. 95 ust. 1 ustawy Prawo bankowe (Dz. U. z 2012 r., poz. 1376, j.t.) księgi rachunkowe banków i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku (...), mają moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń i mogą stanowić podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych – nie odnosi się to jednak do podmiotów będących konsumentami (por. wyrok TK z 15.03.2011, P 7/09, OTK-A 2011/2/12); Zgodnie z aktualnym stanem prawnym urzędowa moc prawna dokumentów bankowych nie obowiązuje w postępowaniu cywilnym (art. 95 ust. 1a Prawa bankowego). Niezależnie jednak od charakteru przedstawionych dokumentów, zdaniem Sądu dopuszczalne jest poczynienie ustaleń na ich podstawie odnośnie istnienia i wysokości należności przysługującej pozwanemu. Dokument prywatny stanowi pełnoprawny środek dowodowy, który sąd orzekający może uznać za podstawę swoich ustaleń faktycznych, a następnie wyrokowania; moc dowodowa dokumentu prywatnego jest jednak słabsza aniżeli moc dowodowa dokumentu urzędowego, ponieważ dokumenty prywatne nie korzystają z domniemania, że ich treść jest zgodna ze stanem rzeczywistym. Nie przeszkadza to jednak w tym, aby sąd orzekający w ramach swobodnej oceny dowodów (art. 233 kpc) uznał treść dokumentu prywatnego za zgodną z rzeczywistym stanem rzeczy. Całokształt okoliczności faktycznych w sprawie potwierdza bowiem, iż treść przedstawionych przez powoda dokumentów prywatnych jest zgodna z rzeczywistością.

Odnosząc się wreszcie do kluczowego w sprawie dokumentu w postaci potwierdzenia wpłaty (k.63), jak również twierdzeń powódki, że wraz z mężem dokonała w dniu 03 stycznia 2013 r. wpłaty kwoty 10.969, 87 zł tytułem spłaty obu pożyczek, Sąd uznał, że powyższa wpłata została w całości zaliczona na poczet spłaty pożyczki zaciągniętej przez męża powódki J. S.. Wskazać należy, że na przedłożonym przez powódkę potwierdzeniu wpłaty (k. 63), widnieje numer rachunku „ (...)”, który pokrywa się z numerem rachunku wskazanym w §3 ust. 8 umowy pożyczki gotówkowej nr (...) jako „rachunek do częściowej lub całkowitej spłaty” należności wynikającej z umowy pożyczki zawartej przez J. S. z pozwanym (...) Bank (...) S.A. Nadmienić należy, że w umowie tej jako „rachunek do częściowej lub całkowitej spłaty” wskazano rachunek o numerze „ (...)”, a więc zupełnie innym aniżeli widniejący na potwierdzeniu wpłaty kwoty 10.969, 87. Nie można więc uznać, że potwierdzenie wpłaty kwoty 10.969, 87 zł dotyczy spłaty należności wynikającej z umowy pożyczki gotówkowej numer (...) zawartej przez powódkę z pozwanym. W szczególności nie ma żadnych dowodów pozwalających przyjąć istnienie dyspozycji J. S., by jego wpłata miała być zaliczona na poczet zobowiązania powódki wynikającego z zawartej przez nią umowy. Godzi się w tym miejscu wskazać, że pozwany informował powódkę, że wpłata z dnia 03 stycznia 2013 r. została rozliczona na poczet zobowiązania łączącego męża powódki z pozwanym, wynikającym z umowy pożyczki gotówkowej nr (...) (pismo z dnia 05 października 2015 r. k. 122). Powódka wiedziała też, że z wpłaconej kwoty jej mąż otrzymał zwrot składek ubezpieczenia za okres od dnia spłaty kredytu, co sama przyznała, składając do pozwanego reklamację.

Z tych powodów Sąd orzekł jak pkt 1 i 2 wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc zgodnie z zasadą, iż powódka jako strona przegrywająca winna zwrócić pozwanemu koszty niezbędne do celowego dochodzenia przez niego praw oraz koszty zastępstwa procesowego. Pozwany podniósł koszty procesu w łącznej kwocie 917 zł, na którą składały się koszty wynagrodzenia pełnomocnika 900 zł oraz koszt opłaty skarbowej od pełnomocnictwa 17 zł.

Mając uwadze powyższe orzeczono jak pkt 3 wyroku.

W pkt 4 wyroku Sąd przyznał adwokat M. K. wynagrodzenie za pełnienie obowiązków pełnomocnika z urzędu powódki T. S. w kwocie 900 zł wraz z podatkiem VAT w wysokości 23 %.

Stosownie do treści art. 113 ust. 1 u.k.s.c., kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Z uwagi na to, iż w sprawie pozostały jeszcze nie rozliczone koszty sądowe w postaci opłaty od pozwu, która wynosiła 205 zł Sąd w pkt 6 wyroku nakazał pobrać od powódki na rzecz Skarbu Państwa kwotę 205 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

W niniejszej sprawie zachodziły podstawy do wydania wyroku zaocznego w stosunku do pozwanego M. Ż., gdyż spełnione zostały przesłanki wskazane w art. 339 § 1 k.p.c., co znajduje odzwierciedlenie w punkcie 6 wyroku.

SSR Magdalena Bartłomiejczak